ENIGMA LACULUI ÎNGHEŢAT

Alerg, tot mai departe... Departe de lume, departe de zgomot, departe de ei.

Undeva unde se sfârşeşte civilizaţia, unde poţi uita de strigătul agonizant al modernităţii, de praf şi de promiscuitate, şi unde ia naştere o lume cu totul nouă, magică, ireală...

Eu am numit-o Tărâmul Lacului Îngheţat. I-am pus acest nume fiindcă totul îşi are sălaşul pe o întindere nemăsurată, sclipitoare, argintie, scăldată veşnic în razele soarelui, a unui lac îngheţat, desprins dintr-un tăcut şi straniu peisaj hibernal, dar luminos... atât de luminos...

Este un ţinut de o frumuseţe aproape indescriptibilă. Aici poţi întâlni, ca în basme, fauni, zâne şi spiriduşi, ce dansează pe gheaţă şi te întâmpină cu binecuvântarea lor la fiecare pas... Inorogi şi cerbi argintii aleargă printr-o zăpadă feerică, ce dă impresia că aparţine altei lumi. La lăsarea serii, are loc un fenomen straniu – nu se face întuneric, pentru a lăsa loc doar luminii palide a Lunii, ci întreg cerul devine galben-portocaliu, aruncând irizaţii aparte asupra locurilor, iar sus de tot îşi face apariţia soarele violet, un minunat şi bizar astru ce îşi revarsă razele şi misterul asupra magicului tărâm în paralel cu celălalt soare, asemănător celui terestru. Când partea a doua a zilei (fiindcă nu o putem numi noapte) începe pe Tărâmul Lacului Îngheţat, spirite adormite de milenii se trezesc la viaţă şi încep să bântuie împrejurimile, iar vechile profeţii aşteaptă cheia potrivită pentru a se împlini...

Nu ştiu exact unde se află acest loc magic, probabil că într-o lume paralelă, fiindcă i-am descoperit intrarea cutreierând munţii, intrând în ceva asemănător unei peşteri, însă în locul peisajului obişnuit am găsit o poartă străvezie, de cristal, care se deschide la simpla atingere, după care poţi intra direct în acest spaţiu straniu, argintiu şi îngheţat.

Am intuit că undeva, sub gheaţă, se deschid alte şi alte porţi către noi lumi, într-o infinitate de posibilităţi, dar acestea rămân inaccesibile, ferecate trecătorului de rând, aşteptând o tainică decriptare, un neştiut cod pentru a-i facilita accesul.

Alunecând pe gheaţă, îngropându-mi capul în zăpada albă şi proaspătă, privind printre fulgi imateriali soarele portocaliu, cel de zi, mi-am jurat să revin cât mai curând în acest ţinut ciudat, dar care pare binecuvântat.

*

Din nou în lumea contemporană. Răspunzând întrebărilor absurde,

confruntându-mă cu un deceniu decadent şi murdar.

Uitând cine sunt, nemaiînţelegând unde mă aflu şi, mai ales, încotro mă îndrept. Semnând aproape cu ochii închişi tot felul de acte, de contracte, de hârtii, într-o culme a birocraţiei, deşi trăiesc în epoca Internet-ului şi a laptop-urilor. Rănit de moarte de anumiţi semeni primitivi, grobieni, care te întrebi uneori dacă într-adevăr aparţin speciei umane, silit să contemplu spectacolul tragic şi dezolant al războaielor sângeroase şi al crimelor fratricide.

Pe scurt, un secol care mai curând n-a fost deloc, decât să fi fost unul religios.

Religia, în prezent, este tot de faţadă, în majoritatea cazurilor – sunt oameni care ar fi în stare să spună: "Doamne, ajută-mă să-mi moară toţi duşmanii şi să rămân singurul proprietar al pământurilor din provincie. În numele Tatălui..."... Oamenii îl invocă pe Dumnezeu pentru a-şi face dreptatea lor, nu pentru a câştiga, binemerita sau măcar invoca graţia divină.

Prins într-o mulţime de astfel de aberaţii ce ar putea părea de neînchipuit pentru un simplu spectator, strivit de lupta inutilă cu un sistem cinic şi dezumanizat, m-am gândit să apelez la o soluţie de compromis: aveam un bun prieten care lucra în Guvern, dar se ocupa în principal cu teorii ale conspiraţiei şi fenomene paranormale. M-am hotărât să încerc să aflu de la el ce ne aşteaptă, în mod cât mai precis, după fatidicul an 2012 şi, cine ştie, poate chiar să descifrez vreo enigmă ce mi-ar putea fi de folos pe straniul tărâm de curând descoperit...

Dar înainte de toate acestea, mai aveam de întreprins o călătorie, de data aceasta pe net, în lumea virtuală: descoperisem un site muzical foarte bine alcătuit şi extrem de promiţător, cu o multitudine de genuri.

Deşi am navigat foarte mult fără a fi dezamăgit de conţinut, nu puteam totuşi să mă opresc asupra a ceva anume, până am întâlnit o artistă care compunea ceva foarte rar, dar care mie îmi era foarte drag: dark neoclassic, ceva în genul Autumn Tears. Am ascultat şi reascultat muzica sa, entuziasmat de noua descoperire, apoi m-am înscris ca fan al său pe site-ul respectiv. Am observat că eram al 111-lea fan.

Când ziua se apropia de sfârşit, având încă în minte acordurile pieselor respective, mi-am verificat din nou agenda telefonică pentru a fi sigur că n-am pierdut din greşeală numărul amicului, apoi m-am îndreptat către dormitor, pentru un somn bun şi (speram) odihnitor şi de bun augur.

*

Alerg, alerg, alerg... Creaturi de basm unduiesc curbe magice pe gheaţa mirificului tărâm, arbori sculptaţi în gheaţă străjuiesc intrarea către noi lumi şi universuri...

Totul este ca o minunată zi de primăvară răsărită în plină iarnă, ca o chemare către infinit... Faunii mă însoţesc cu înfăţişarea lor de basm, zâne ale luminii se strecoară printre arborii-de-gheaţă spre a se face apoi nevăzute, urmând cine ştie ce chemare din adâncuri...

Totul este halucinant, ca o lume creată prin puterea minţii, ca infinitele irizaţii ale unui caleidoscop viu colorat...

Totul te cheamă, totul te înalţă, totul te fermecă...

Reni majestuoşi înaintează prin zăpadă, soarele se sparge în mii de bucăţele, reflectându-se în gheaţa imaculată, perfectă, ce se întinde către plus infinit...

Am fost atât de vrăjit de acest tărâm ireal, de basm, încât am pierdut noţiunea timpului (după-amiaza, de obicei, mă întorceam în lumea îndeobşte numită reală, prin intermediul acelui mic loc asemănător unei peşteri) şi am plonjat într-o stare hipnotică, în care părea că mă dematerializez pentru a putea fi una cu mediul argintiu, cu lumea paralelă... Nu îmi mai simţeam trupul, nu mai priveam prin ochii mei, nu mai lăsam timp amintirilor să mă învăluie - totul era o clipă suspendată la Porţile Eternităţii.

Purtat pe aripi imateriale, am neglijat timpul, poate că am şi adormit preţ de câteva clipe, iar când m-am trezit intrasem deja în partea a doua a zilei: cerul devenise portocaliu, iar undeva la câteva palme deasupra orizontului se zărea lumina strălucitoare a soarelui violet (deşi culoarea sa era închisă, exista un fel de efect de incandescent, de fosforescent, care conferea luminozitate şi celui de-al doilea astru). Duhurile din vechime se pregăteau să revină, măcar pentru câteva ore, la viaţă, iar în acel timp al zilei se spune că intrarea în peşteră se estompa, devenind obscură şi nemaipermiţând accesul călătorilor dintr-o lume în cealaltă. Acesta era tributul pe care până şi Tărâmul Lacului Îngheţat îl plătea "nopţii" şi, poate, unor stranii zeităţi ale Întunericului...

Cu pulsul accelerat, tremurând uşor de frică, m-am hotărât să nu curm inedita experienţă şi să dau curs unei provocări pe care nu o mai întâlnisem până atunci: să rămân suspendat, pentru timpul echivalent unei nopţi terestre, în ţinutul magic, fără a avea posibilitatea de a mă reîntoarce în lumea mea, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Reprezenta un risc pe care categoric trebuia să mi-l asum.

Am privit, minute bune, ca hipnotizat, razele ca de neon ale soarelui violet, apoi o întreagă pădure fermecată, cu animale şi spirite, a început a prinde viaţă în jurul meu. M-am lăsat în voia întâmplării, le-am lăsat să mă privească sau să mă adulmece aproape fără teamă, întrucât păreau prietenoase.

Apoi, la un moment dat, am simţit un tremur ciudat şi, odată cu strania impresie a dezlegării unei vrăji, am văzut încrustându-se, cu irizaţii violete, luminoase, pe scoarţa unui arbore secular, cuvintele "dark neoclassic" şi "medieval legend".

Această amintire bruscă a lumii din care veneam nu mi-a făcut prea mult bine, dar am înregistrat fidel în memorie cuvintele şi întreg peisajul, ca într-un flash de aparat foto, pentru a mă putea oricând reîntoarce la ele.

Am mai apucat să văd siluete ale unor fantome translucide ce se strecurau şi ele printre arbori, un cântec precum al unei chemări ancestrale ce se făcea brusc auzită, apoi, plutind în continuare în acest peisaj, am adormit...

La primele ore ale "dimineţii", înfruntând din nou razele soarelui portocaliu, am pornit grăbit către peşteră, ba chiar, atingând magica poartă, m-am temut ca nu cumva aceasta să rămână blocată, interzicându-mi pe vecie accesul către Pământ, drept pedeapsă pentru îndrăzneala mea de a sfida timpul...

Dar s-a deschis.

*

Reîntors în cotidian, încolţit de aceleaşi problematici stupide, inutile, torturat de o improbabilă (deşi nu total imposibilă) regăsire a sensurilor profunde, silit să mă autoizolez între aceiaşi semeni mercantili, m-am decis, după încă o audiere a muzicii cu acorduri medievale ce îmi împrospătase spiritul, să iau legătura cu mai vechea mea cunoştinţă, pentru elucidarea, măcar parţială, a unei enigme ce devenea tot mai vizibilă. În atare circumstanţe, chiar şi ajutorul cuiva din Guvern era mai mult decât binevenit.

I-am expus teoriile despre care luasem, la rândul meu, deja cunoştinţă şi mi-am mărturisit incapacitatea de a anticipa cu luciditate ce avea să urmeze după momentul 2012.

M-a privit printre lentilele ochelarilor ca pe un preşcolar, ca pe un pui complet dezorientat care încearcă să găsească ajutor la primul venit.

"Aaaa, teoriile astea de care ai auzit tu sunt nimic, sunt băgate la derută", catadicsi, în sfârşit, să mi se adreseze.

"Şi? Ai altele mai bune? Sau mai viabile?", l-am chestionat, fără a dori să las impresia prea vizibilă că plusez.

"Extratereştrii şi Hitler", îmi răspunse, pe nerăsuflate.

"Adică?", l-am întrebat. "Îţi reamintesc că nu sunt nici pe jumătate atât de documentat ca tine".

"Păi, prima. Aşa cum preşedintele ţării îţi pare deseori o marionetă în mâna puterilor străine, tot la fel şi puterile străine (alea tari, cum ar fi ruşii, americanii şi chinezii) nu sunt decât simple marionete în mâinile extratereştrilor. Aceştia i-au contactat şi ameninţat în urmă cu 10 ani că distrug Terra dacă nu li se supun total. La întrebarea de ce nu o distrug oricum, dacă pot şi vor asta, li s-a răspuns că Supremul Consiliu Extraterestru a hotărât că o colonizare ar fi mai eficientă decât o distrugere. Deadline-ul este 21.12.2012. Până atunci, îi mai lasă să se prefacă, cu graţie, că stăpânesc lumea şi o conduc cu o mână de fier. După aceea... ori vom deveni cu toţii sclavi, ori... cum va decide Supremul Consiliu".

"Şi a doua?", m-am interesat, cu o voce stinsă. Deja nu mi se mai părea deloc amuzant.

"Zici că eşti fan Guillermo del Toro, eh?", mă chestionă cu un aer şugubăţ, ce nu cadra deloc cu discuţia.

"Între alţii, da. Desigur. Declarat".

"Ei, şi atunci, labirintul faunului, lumi subterane, universuri paralele, toate astea nu ţi se par atât de incredibile, nu?".

"Invizibile, da. Incredibile, nu", i-am răspuns, hotărât să nu-i dezvălui însă straniile mele aventuri pe Tărâmul Lacului Îngheţat.

"Păi, ce ai zice de următorul aspect. Hitler nu s-a sinucis. Nici măcar n-a murit. Ci, văzând că pierde războiul terestru, s-a refugiat cu o mână de fideli în cealaltă lume. Cea subterană. Acolo a înfiinţat Al IV-lea Reich, o lume pe care o domină în totalitate şi unde medicii nazişti au continuat să facă experimente pe bieţi cobai umani răpiţi din lumea exterioară. Oficial, aceştia au decedat sau au dispărut în Triunghiul Bermudelor, dar în realitate asta au ajuns - "cobaii" lui Hitler. Ei bine, deocamdată nu se amestecă în lumea reală. Dar de la sfârşitul lui 2012 va ieşi la suprafaţă şi va prelua controlul absolut al omenirii, cu locuitorii planetei ţinuţi sclavi cu ajutorul unor exemplare umane modificate genetic, un fel de monştri gata să ucidă în orice clipă, pe oricine".

"Sună îngrozitor!", nu mi-am putut reprima sentimentul de oroare. "Dar nu se exclud reciproc, cele două variante ale tale? Ori extratereştrii, ori Hitler, nu? Iar cu varianta apocaliptică, cu sfârşitul lumii, cum rămâne?".

"Ba da, se exclud. Dar nici noi nu ştim care e cea reală, nu avem dovezi. O să vedem atunci. Iar ca terţă posibilitate (noi nu o punem ca voi, pe primul plan), există într-adevăr şi aceasta. Forţa divină nu va distruge omenirea, dar o va tria, şi pe cei aleşi îi va propulsa într-o dimensiune superioară. Dacă n-ai păcătuit prea tare, poţi spera la un viitor undeva, departe, în Galaxie...", încheie pe un ton mai curând ambiguu.

Mărturisesc că după această întrevedere am rămas nu numai puţin şocat, dar încă şi mai confuz decât fusesem până atunci. Voiam să ştiu ce mă aşteaptă, dar... trecând peste încărcătura sumbră şi cu tente sclavagiste enunţată de prietenul meu, eram oare măcar cu un centimetru mai aproape de adevăr? Absolut deloc.

*

De data aceasta, am ajuns pe tărâmul magic exact atunci când cele două jumătăţi ale zilei se întrepătrundeau - ceea ce s-ar putea numi un crepuscul pe Tărâmul Lacului Îngheţat. Am fost martorul unui spectacol unic, inegalabil: în timp ce soarele portocaliu se îndrepta deja către o zonă sub linia orizontului, cel violet, straniu, incandescent îşi făcea apariţia în cealaltă parte a ţinutului, pentru ceea ce avea să fie domnia sa de o "noapte", atunci când duhurile şi animalele pădurii prind viaţă, când profeţiile se împlinesc şi

gheaţa se crapă adânc, întredeschizând porţi ce ar putea lesne fi ale întunericului.

Oare prietenul meu să aibă dreptate? Oare această lume mirifică să ascundă un secret teribil, iar totul să se sfârşească într-o nouă domnie a Întunericului? Speram din tot sufletul să nu fie aşa.

Se găsea, deci, în acele locuri, şi ceva ce semăna cu o Pădure Îngheţată, iluminată în mod bizar când de sclipiri portocalii, când violete. Era un ger care făcea să crape pietrele după al doilea răsărit, şi aveam aproape certitudinea că eram singura fiinţă vie care se aventurase acolo, dacă facem, desigur, abstracţie de animalele pădurii. Aproape că vedeam o istorie întreagă scrisă în scoarţa îngheţată a copacilor, vie, fremătândă... dar eram incapabil să o descifrez.

Mi s-a părut că văd, undeva, cuvintele "the last prophecy", gravate în piatră îngheţată, apoi somnul acela aproape hipnotic m-a cuprins în totalitate, purtându-mă (aveam chiar atunci impresia) în epoci demult apuse, ca pe un călător în timp.

Acordurile muzicii medievale... Un secret îngropat sub gheaţă, un şir al reîncarnărilor... care e adevărul? Lacrimi de toamnă... un cufăr vechi... un plânset într-un castel părăsit.

Simt toate acestea... Fac parte din ele. Plutesc prin ele, mă identific cu ele.

Dar, paradoxal, nu le descifrez înţelesul - îmi mai lipseşte ceva. O cheie.

Soarele violet se reflectă în gheaţă rece, ca un gaz lichefiat, fără a avea puterea şi a atinge temperatura necesare pentru a o topi. Acest soare fuzionează cu gheaţa, nu o transformă în lichid...

Vaietele fantomelor bântuind între două lumi... Animalele pădurii, faunii rătăciţi...

Care e adevărul?

*

Dormeam. Apoi, după ce m-am trezit, am fost sunat de prietenul meu. Avea, zicea el, ceva important să îmi spună.

La naiba. Încă nu mă detaşasem de magia nopţii precedente, încă mai vedeam cuvinte gravate în gheaţă şi raze de violet fluorescent... Încă mai eram acolo... Iar acest imbecil nu are altceva mai bun de făcut decât să mă sune!

"Apreciez foarte mult grija pe care mi-o porţi şi micile destăinuiri pe care mi le-ai făcut", am început diplomatic. "Dar acum, sincer, aş prefera să...".

"A apărut încă o variantă! E bombă!", îmi aruncă, entuziasmat, amicul în receptor.

"Du-te dracului! Vreau să mai visez puţin!", mi-a venit să-i zic.

"Da?", mi-au ieşit, neconvingătoare, cuvintele din gură.

"Este vorba de o profeţie foarte veche... De-abia acum au scos-o la lumină. Există o interpretă de dark neoclassic în Belarus, o persoană enigmatică şi

ascunsă... Împreună cu al 111-lea (adică numărul fiarei împărţit la 6) fan de pe site-ul său, vor găsi o cheie care deschide o poartă pe un tărâm magic şi eliberează astfel un demon înlănţuit de milenii... Acel demon se va lupta cu forţele binelui pe 21.12.2012, iar învingătorul va stăpâni omenirea pentru eternitate...".

"CE AI SPUS?". Am scăpat receptorul din mână.

"Varianta aceasta nu ţi-am spus-o pentru că nu am ştiut-o nici eu. Ştii...".

"Ne întâlnim după-amiază la tine şi mai discutăm. Acum am puţină treabă", am pretextat, regăsindu-mi stăpânirea de sine, pentru a nu părea că sunt ahtiat să aflu adevărul. Nu trebuia să bănuiască sub niciun motiv că sunt implicat direct - altfel, până la extratereştri sau Hitler sau demon, direct în beciurile închisorilor secrete guvernamentale voi sfârşi.

"Bine, ne vedem după-masă...".

Am stat preţ de jumătate de oră, sorbind adânc din ceaşca cu cafea şi încercând să înţeleg care era adevărul.

Ultima variantă m-a terifiat complet. Mai lipsea să fiu, indirect, eu cel care va distruge omenirea. Dar, înainte de a acţiona în vreun fel, trebuie să fiu sigur. Dacă, să zicem, teoria sa cu interpreta din Belarus e un fake, o teribilă coincidenţă (deşi numărul coincidenţelor era cam mare), riscam să mă implic în cine ştie ce acţiune de tip kamikaze complet gratuit. Şi să comit o mare eroare.

Dacă ar fi celelalte cele veridice, nu ştiu dacă vreun om mai putea face ceva. Dar esenţial devine să scot de la el adevărul. Cu siguranţă, ca angajat al Guvernului, ştie mai multe decât spune.

Mi-am luat revolverul, pe care l-am ascuns cu grijă undeva sub haină, cu mine şi am plecat către domiciliul prietenului meu.

Ajuns acolo, am afişat o mină nevinovată, doar uşor intrigată de cele auzite.

"Ciudată ultima ta variantă... De unde ai aflat-o?".

"Există un site cu vechi profeţii încă neîmplinite... Din păcate colegii mei au ironizat posibilitatea ca aceste lucruri să fie reale... Dar acum, intrigaţi de dispariţia unor persoane în pădurile Rusiei, am început să o luăm în considerare...".

"Aşa", am accentuat, pe un ton neutru.

"Persoana respectivă are puteri supranaturale... Dacă e chiar ea, poate fi recunoscută prin aceea că poate transforma pământul în aer şi apa, în foc. Ca să oprim eliberarea demonului, ar trebui să o identificăm, specialiştii noştri cred că o au deja, dar trebuie să-l localizăm şi pe cel de-al 111-lea fan. Cum a şters înregistrările de pe site, nu ştim mai nimic despre fanii săi".

Am răsuflat uşurat, dar mi-am mascat această destindere involuntară într-o remarcă ad-hoc:

"Ah, mi se pare că am citit şi eu ceva despre asta... Cred că profeţia spune că tipul respectiv e un american", am încercat să arunc bănuielile în cu totul altă parte.

"Ah, da? O să căutăm, fii sigur", îmi răspunse precipitat.

"Sunt foarte multe posibilităţi, este ceva foarte derutant... Nu îţi dai seama care este cea reală?", am început să insist. "Hitler? Fata? Dumnezeu? Extratereştrii?".

"Nici dacă aş şti, meseria mea nu îmi dă posibilitatea să dezvălui nimic din ce...".

"Te întreb în calitate de prieten", l-am întrerupt, vorbind ceva mai în şoaptă. "Pe cuvânt că nu voi mai spune nimănui".

"Nu ştiu, e foarte complicat şi pentru mine...".

"Te rog mult, doar ca prieten...".

"Nu ştiu şi nici nu cred că...".

Atunci am armat revolverul şi i l-am pus fulgerător la gât. Era ultima mea şansă.

"Ascultă-mă bine... E ceva esenţial pentru mine de a şti, deocamdată nu îţi pot dezvălui mai multe... De când m-am născut suport Guvernul ăsta şi măsurile sale antipopulare, fac foamea, rămân fără lumină, mă rog Cerului să-mi primesc salariul pentru a-mi putea plăti net-ul... Nu-mi pot permite o familie, copii, fiindcă nu am din ce să-i cresc... Şi tot aşa. Ştiu că acum nu se mai poate schimba nimic din toate acestea. Un singur lucru îţi cer: spune-mi care dracului e varianta adevărată, altfel jur că trag!".

S-a înroşit la faţă, dar nu a articulat niciun cuvânt.

"CARE E? CARE E?", am răcnit şi i-am înfundat ţeava adânc în pielea gâtului.

"NU ŞTIU!", ţipă, la rându-i. "Jur că nu ştiu nici eu! Sunt plătit pentru a studia şi pentru a răspândi zvonuri, atât! Trebuie să vă ţinem cu ceva în priză, să fiţi preocupaţi ca să nu porniţi vreo revoluţie, asta e sarcina mea! Dar, dacă e vreuna adevărată, jur că nu ştiu care e! Mă întreb dacă însuşi preşedintele ştie!".

Am slăbit strânsoarea şi am respirat adânc. Eram complet dezamăgit de răspuns - dar, mai presus de toate, ştiam că în cel mult 12 ore dezamăgirea va fi înlocuită de disperare.

"Acum, dă-mi drumul, te rog! Dacă mă laşi, nu o să raportez nimănui acest incident!".

M-am supus, fără prea mult chef, şi am închis uşa în urma mea fără zgomot. Era evident că mă aflam deja într-o situaţie imposibilă.

Ajuns din nou acasă, am adormit, epuizat. Voiam să nu mai ştiu de nimeni şi de nimic.

În vis, una dintre creaturile pădurii mi-a vorbit, spunându-mi următoarele: "la peştera care deschide intrarea în Tărâmul Lacului Îngheţat, vei găsi un praf roşu, magic. Cu el poţi fereca intrarea între cele două lumi şi o poţi îngheţa, pentru o sută de ani, pe fată. Sufletul tău se va afla prins, suspendat în timp".

*

Când am ajuns din nou la poarta care asigura trecerea, primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific dacă praful se află acolo. Văzând un săculeţ dintr-un material textil aflat chiar la baza porţii, l-am ridicat imediat şi i-am întredeschis gura foarte puţin, doar atât cât să văd ce se afla înăuntru.

Era într-adevăr o cantitate de câteva zeci de grame de praf roşu. Să sperăm că e şi magic.

Chiar în acel moment m-am hotărât să risc totul pe o carte - mă voi lăsa ghidat de instinct şi de vis, fără să iau în seamă ceea ce mi-ar putea veni ca raţionament făcut pe baza a ceea ce auzisem până atunci.

După ce am trecut poarta, am aruncat jumătate din conţinutul săculeţului peste ea şi am aşteptat să văd ce se întâmplă. Uşa din cristal, de obicei strălucitoare, a devenit în câteva momente opacă, apoi s-a prefăcut în simplă stâncă de piatră.

Am îngheţat. My God! Înseamnă că prima parte deja s-a adeverit. Sunt prizonier pe Tărâmul Lacului Îngheţat, fără a mai avea vreo posibilitate de întoarcere în lumea reală.

Dar acum nu trebuie să mă gândesc la aceasta, ci la a merge mai departe.

Am înaintat pe gheaţa strălucitoare, printre spiritele rătăcite şi renii-de-gheaţă, dorindu-mi să mai sorb măcar o oră din strălucirea soarelui portocaliu ce se reflecta într-un mod minunat în suprafaţa lacului îngheţat...

Am încercat să visez. Să fiu. Să sper.

Am trecut printre câteva nimfe ale gheţii, am ascultat melodii aproape îngereşti interpretate sublim la harpe delicate... Mă pregăteam pentru o stranie anamneză, pentru o reînviere a unor timpuri uitate...

Pseudo-crepusculul era însă aproape. În foarte scurt timp, am rămas singur cu razele reci ale soarelui violet, cu atmosfera nocturnă şi misterioasă a celeilalte părţi a timpului ce însumat ar fi dat 24 de ore terestre...

Singur cu fantomele rătăcite, cu animalele nopţii, cu pădurea întunecată şi îngheţată...

Singur cu o enigmă.

Aproape că n-am fost surprins când am întâlnit o altă fiinţă omenească ce stătea aşezată la poalele unui copac îngheţat - interpreta de dark neoclassic. Ajunsese aici cu mult timp înaintea mea şi, mai mult decât probabil, mă aştepta pentru a găsi împreună cheia şi a împlini profeţia...

Uluit am fost însă când am ascultat ce avea de spus. Tremura şi pe obrazul palid i-am zărit câteva lacrimi.

"Nesăbuitule! Ce-ai făcut, ce-ai putut să faci!".

M-am arătat nedumerit.

"Ai închis poarta dintre lumi, nu-i aşa? Te-ai luat după vise şi după ce ţi-a turnat funcţionarul acela guvernamental, mai mult ca sigur!".

Am încuviinţat, oarecum jenat.

"Ţi-a spus că împreună vom elibera un demon... Pentru că asta era plătit să spună. În realitate, trebuie să găsim cheia pentru a elibera o creatură luptătoare benefică, singura capabilă să înfrângă armata celui de-al patrulea Reich şi să salveze omenirea... Iar noi, acum, nu avem cheia şi nici nu ne mai

putem întoarce pe Pământ... din cauza nechibzuinţei tale!".

La auzul acestor cuvinte, efectiv am devenit stană de piatră. Cum de nu mi-am dat seama că prietenul mă minte! O mie de ani de remuşcări şi tot nu vor fi de ajuns pentru a-mi repara greşeala!

Am plâns. Deşi sunt o fire tare, în faţa acestei evidenţe sinistre am plâns în hohote. Apoi, foarte târziu, m-am ridicat de jos, dintre bucăţelele de gheaţă, şi i-am făcut o promisiune.

"Ai dreptate! Pare că nimic nu ne mai poate salva, şi totul din cauza mea! Dar mai am o ultimă idee: hai să căutăm cheia şi să eliberăm creatura, mai întâi, poate totuşi ea are puterea să redeschidă poarta dintre lumi!".

A cântărit preţ de o clipă cuvintele mele, apoi a încuviinţat.

"Nu sunt foarte mari şanse... dar tot e mai bine decât nimic. Încercăm!".

Am mers timp de multe ore, acompaniaţi doar de strigătele lugubre ale spiritelor rătăcite şi ale bufniţelor, printre razele reci şi violete, am încercat să găsim un indiciu, o nouă poartă... Nimic.

Atunci am rugat-o să improvizeze, să încerce să cânte cumva una dintre melodiile sale - şi, într-adevăr, parcă recunoscând cântecul, după veacuri, pădurea s-a deschis în faţa ei şi dintre crengi a căzut o cheiţă mică, argintie...

Cheia pe care o căutam!

Am băgat-o repede în haină şi i-am făcut semn să mergem repede mai departe, să căutăm creatura... înainte de ivirea zorilor.

Am ieşit până la urmă din pădure şi am păşit pe suprafaţa lacului îngheţat, văzând însă acolo foarte multe posibile porţi către alte lumi subterane, zeci şi zeci. Cum eram epuizaţi amândoi, i-am propus să dormim niţel şi apoi să reîncepem căutarea.

A doua zi, pe lumină, m-am trezit şi m-am hrănit cu câteva alune. Nu ştiu dacă vom identifica în aceeaşi zi creatura, dar în cel mai rău caz vom putea reîncerca odată cu reapariţia soarelui violet.

Nu o găseam pe fată, aşa că m-am îndreptat către marginea pădurii. Nu ştiam cum o cheamă, deci nu o puteam striga pe nume, şi m-am mărginit la a privi cu atenţie împrejur.

În cele din urmă, am văzut ceva cu adevărat incredibil: mari bucăţi de pământ dispăruseră, pur şi simplu, de la marginea pădurii, iar spectacolul uluitor al flăcărilor dansând pe gheaţă mi-a dat certitudinea că cineva tocmai transformase apa în foc!

"*Persoana respectivă are puteri supranaturale... Dacă e chiar ea, poate fi recunoscută prin aceea că poate transforma pământul în aer şi apa, în foc".*

Acestea fuseseră cuvintele de pe Pământ ale prietenului meu. Am început să mă tem că, sub imperiul nopţii şi al duhurilor Întunericului, interpreta mea tocmai îmi jucase o farsă de proporţii.

Cine minte? Cine spune adevărul?

Imposibil de stabilit cu exactitate, iar timpul pe care îl mai aveam la dispoziţie îl puteam deja măsura în secunde.

Am hotărât să rămân consecvent şi să mă ghidez după intuiţie.

Am numărat până la trei şi am înghiţit cheiţa, apoi m-am apropiat de fată şi

i-am zis : "hai să căutăm!", aruncându-i în acelaşi timp restul de praf în faţă.

A căzut instantaneu, îngheţată. Conform visului, pentru o sută de ani, timp mai mult decât suficient pentru a nu putea elibera demonul înainte de sfârşitul lui 2012.

M-am întins în zăpadă, sorbind cu nesaţ razele soarelui portocaliu, aproape îmbătându-mă cu ele, apoi închizând ochii şi rugându-mă fierbinte Cerului să fi mers pe varianta corectă...

La câteva zeci de metri dedesubtul meu, o creatură (sau demon) aştepta să fie eliberată...

Mi s-a părut pentru o clipă că fata îngheţată şi-a revenit şi a clipit. Am încercat să mă ridic, terifiat de această posibilitate de a mă fi înşelat din nou şi de a fi acţionat greşit, apoi mi-am pierdut cunoştinţa, incapabil să discern visul de realitate, prizonier pentru totdeauna al mirificului şi straniului Tărâm al Lacului Îngheţat...

Demonul a urlat.